

CARTEA A II-A

CAPITOLUL I

DESPRE ÎNTÎISTĂTORII BISERICILOR, CARE AU LUAT PARTE LA SINODUL DE LA NICEEA

Discutau așadar în Sinodul de la Niceea, de pe scaunele apostolice, Macarie din Ierusalim, Eustatie care era mai marele Bisericii Antiohiei din Oros, și Alexandru din Alexandria, care este lângă lacul Măria. Însă episcopul roman Iuliu ⁸⁰ a lipsit din cauza vârstei înaintate; în locul lui erau de față Vitus și Vincențiu, preoții aceleiași Biserici, în afară de aceștia însă au mai venit și mulți alții buni și foarte buni de la diferite popoare. Unii foarte pregătiți pentru a înțelege și exprima și învățătura Cărilor sfinte, precum și erudiți în alte discipline, și vestiți pentru viața și virtutea lor. Dar și bărbați, încercați în toate cele, ale căror nume socot că e de folos să fie amintite (Sozomen, I, 16)⁸¹.

Astfel, seninele Domnului Iisus se vedeau în persoana celor care erau împrejur, după Sfântul Apostol. Căci era Iacov din Antiohia Migdoniei, pe care sirienii și asirienii o numesc Nisibia, care a înviat pe unii din morți, a vindecat pe alții și a dat dovadă, prin alte nenumărate minuni, că este plin de har. Dar consider că e de prisos să enumăr iarăși în lucrarea aceasta, cele ce am expus mai pe larg într-o istorie a Domnului Cel mult iubit. Și Paul din Neocezareea, care este un castru așezat lângă malul Eufratului, și care a fost dărîmat din mînia lui Liciniu ; căci acesta avusese amîndouă mîinile legate și arse cu fierul roșu și de aceea nervii articulațiilor și-au pierdut mobilitatea, fiind uscați și mortificați. Altor li s-a scos ochiul drept, altor li s-a tăiat urechea dreaptă. Unul dintre aceștia era Pafnutie din Egipt. Și

80. În timpul Sinodului Ecumenic de la Niceea din 325, la Roma păstorea episcopul Silvestru I (314—336) deja amintit. Episcopul Iulian a păstorit între 337—352.

81. În realitate, acest fragment a fost luat de Casiodor din Sozomen, I, 17 și nu 16 cum este indicat în Migne. Pe parcursul lucrării sînt numeroase asemenea nepotriviri pe care le corectează J. Bidez în ediția publicată în colecția berlineză *Die griechischen christlichen Schriftsteller der ersten Jahrhunderte*, voi. 50, Berlin 1960, ediție pe care o reia și colecția «Sources Chretiennes» 306, Paris, 1983.

acolo părea că s-a adunat într-un singur loc un popor de atleți și martiri întru Hristos.

Despre ei, și Eusebie al lui Pamfil spune același lucru în cartea a treia a Vieții lui Constantin (Teodoret, I, 7).

Așadar erau adunați laolaltă cei mai iluștri slujitori ai lui Dumnezeu, din toate Bisericile care erau răspândite în toată Europa, în Libia, în Asia; și o singură casă de rugăciune, lărgită parcă de Dumnezeu, închidea în ea pe toți într-unui, pe sirieni și pe cilieni, pe fenicieni și pe arabi, pe palestinieni, pe egipteni, tebani, libieni ; nu lipseau nici aceia care erau din Mesopotamia, ba a venit chiar și un episcop persan. Nu au lipsit din adunarea lor nici sciții, iar Pontul, Asia, Frigia și Pamfilia au trimis pe bărbații cei mai pregătiți. Mai erau și vraci, macedoneni, ahei și epiroți, și între aceștia, cei care locuiau acolo. Din Spania însă era unul singur, vestitul Osie, și ședea lângă ceilalți. Intâistătătorul Alexandru din cetatea de scaun lipsea din pricina bătrîneții ; dar preoții prezenți îi țineau locul.

Astfel, numai împăratul Constantin, singurul din lume împodobind pentru Hristos cununa, a închinat Mîntuitorului său ceea ce i-a fost descoperit de Dumnezeu despre biruința asupra vrăjmașilor și a dușmanilor ; ceea ce constituie imaginea unei mulțumiri aduse în chip apostolic, după părerea mea. Atunci s-a împlinit cuvîntul acela : *«Adunați din toate neamurile care sînt sub cer, bărbați cucernici, printre care erau părți și mezi și elamiți și cei care locuiesc în Mesopotamia și în Iudeea și în Capadocia, în Pont și Asia, în Frigia și Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei cea de Ungă Cirene, și romani veniți din afară, iudei și prozeliți, cretani și arabi»* (Fapte, 2, 5, 9, 10, 11). Totuși le lipsea acel lucru pe care, asemenea acestora, toți dintre slujitorii lui Dumnezeu îl păstrează cu stăruință. În adunarea de față erau o mulțime de episcopi, în număr mai mare de trei sute, aceștia fiind urmați de preoți, de diaconi și de acoluți, al căror număr nu putea fi socotit. Dintre slujitorii lui Dumnezeu, unii se distingeau prin vorba înțeleaptă, alții străluceau prin viață cumpătată și răbdare ; iar alții erau înzestrați doar pe jumătate cu virtuțile acestora. Printre ei, unii erau cinstiți prin longevitate, alții prin tinerețe, distingîndu-se prin tăria sufletului cei care veniseră de curînd în rangul acestei slujiri. Tuturor acestora, fără îndoială, împăratul poruncise să li se dea în fiecare zi hrană din belșug. Despre cei care s-au adunat acolo a povestit Eusebie al lui Pamfil.

După ce împăratul a sărbătorit victoria asupra lui Liciniu, a alergat și el la Niceea. Între episcopi, cei mai vestiți erau Pafnutie din

Teba de sus și Spiridon din Cipru. Pentru că am amintit de ei, voi vorbi mai pe urmă. (Socrate, I, 5).

CAPITOLUL II

DESPRE MEMORIILE ÎNFĂȚIȘATE ÎMPĂRATULUI ȘI ARSE LA PORUNCA LUI ȘI DESPRE DEZBATERILE PRIVITOARE LA ÎNVĂȚĂTURA LUI ARIE

Erau de față deci, împreună cu episcopii, bărbați iscusiți în a purta discuții, și care se străduiau să fie de folos sinodului. Dar cum se întâmplă de obicei, mai mulți dintre slujitori, ca și cum s-ar fi adunat ca să discute despre probleme personale, au considerat că a venit momentul să îndrepte ceea ce îi supăra pe ei; și unii dintre aceștia poate greșeau, înfățișând împăratului un memoriu în care expuneau cele petrecute. Și cum aceasta se întâmplă cu ușurință în fiecare zi, împăratul i-a sfătuit ca într-o zi stabilită anume, fiecare să facă cunoscut de ce s-a făcut vinovat celălalt. Când a venit ziua aceea, luînd memoriile care-i fuseseră înfățișate, a spus : «Aceste învinuiri vor avea timpul lor, adică ziua mării judecăți, dar Judecător va fi Acela care îi va judeca atunci pe toți. Mie, ca om, nu-mi este îngăduit să rînduiesc un auditor pentru lucruri de felul acesta, cu sacerdoți acuzatori și acuzați totodată, care nu s-a stabilit că trebuie să fie dovediți ca atare, sau să fie judecați de alții. Luînd pildă de la răbdarea dumnezeiască, hai să iertăm unii altora greșeala și să renunțăm la acuzațiile aduse de unii altora. Și să ne dăm silința să ne ocupăm de cele ce țin de credință, în care scop ne-am adunat aici».

Spunînd împăratul acestea, a poruncit ca fiecare să urmeze Scriptura și să ardă memoriile, și a stabilit o zi în care să vină să rezolve cele rămase nelămurite. Dar înainte de ziua stabilită, episcopii, adunîndu-se între ei, l-au chemat pe Arie și discutau împreună propunerile aduse de el. Și fiindcă, așa cum se întâmplă de obicei, subiectul discutat i-a atras către probleme diferite, unii erau de părere că nu trebuie adusă nici o schimbare vechii credințe tradiționale, atunci cînd simplitatea obiceiurilor se transmitea fără o cercetare amănunțită celor care primeau taina credinței. Alții, însă, răspundeau că nu trebuie să urmezi învățăturile celor vechi fără să le cercetezi. Cei mai mulți dintre episcopii care au venit la adunare și clericii care îi urmau, discutînd cu pricepere, s-au făcut cunoscuți folosind arta elocinței și au fost făcuți cunoscuți și împăratului și celor care erau în jurul lui. Printre aceștia era și Atanasie, pe atunci diacon, pînă cînd a fost episcop împreună cu Alexandru, din ale cărui studii se părea că prezenta cea mai mare parte. Și unii dintre filosofii greci au participat

cu intervenții bine venite la aceste discuții : unii dându-și silința să cunoască cum este această învățătură, alții însă, ostili creștinilor, deoarece religia grecilor începea să slăbească, conduceau taina învățăturii (creștine) către afirmații contradictorii, astfel încât dădeau naștere la nemulțumiri împotriva lor, și se contraziceau între ei și cel mai adesea susțineau ceea ce contraziceau mai înainte (Sozomen, I, 16).

CAPITOLUL, ni

DESPRE UN MĂRTURISITOR LAIC, SIMPLU, ÎNTRECIND PE UN BĂRBAT PRICEPUT ÎN A ARGUMENTA; ȘI DESPRE UN BĂTRÎN SIMPLU, UN FILOSOOF, CARE DEZVĂLUIE ÎNVĂȚĂTURA CREȘTINĂ

În vreme ce majoritatea participanților erau aprinși de plăcerea discuției, unul dintre mărturisitorii laici, avînd o inteligență nativă, i-a înfruntat pe cei pricepuți în argumente, zicînd : Ascultați dară ! Hristos și apostolii nu ne-au transmis meșteșugul de a argumenta și minciuna deșartă a vorbelor, ci știința curată care trebuie păstrată cu evlavie și fapte bune. Cei de față au fost surprinși de acestea spuse de un tînăr, cu suflet de bătrîn, și au fost de acord cu cele spuse. Iar cei pricepuți în a argumenta au încetat să se mai bucure ca pînă atunci, auzind rațiunea simplă a adevărului (Socrate, I, 5).

Se mai spune și altceva : în vreme ce unul dintre ei era lăudat pentru măreția vorbirii lui și îi insulta pe slujitori, un bătrîn simplu și cinstit și foarte bine văzut printre mărturisitori nu a îngăduit înfumurarea aceluia, ci l-a înfruntat cu vorba. Acest lucru a stîrnit rîsul printre cei lipsiți de cuviință și printre cei care îl știau un simplu mărturisitor, dar a trezit teama printre cei mai cu experiența vîrstei, care trebuiau să țină seama ca nu cumva un bărbat meșter în vorbe să stîrnească rîsul. Totuși erau unii care îl lăsau să afirme ce vrea, căci tare se temeau să se împotrivescă unuia ca el. «În numele lui Iisus Hristos, spuse, ascultă, filosofule, învățătura despre adevăr : Unul singur este Dumnezeu în cer și pe pămînt, Creatorul tuturor celor văzute și nevăzute, Care a făcut toate acestea cu puterea Cuvîntului Său, și Duhul a întărit prin sfințenia Sa. Acest Cuvînt deci, pe Care noi îl numim Fiul lui Dumnezeu, avînd milă de oameni, i^a liberat de greșală și de religia păgînă, a suferit să Se nască dintr-o femeie și să moară pentru ei, și să vină din nou pentru a judeca viața fiecăruia. Credem, fără să cercetăm, că așa s-au petrecut acestea. Deci nu te mai trudi în zadar încercînd să răstorni ceea ce am învățat cu evlavie. Nu mai cerceta în ce fel au putut să se întîmple sau să nu se întîmple

acestea. Dar dacă crezi ceea ce te sfătuiesc eu, răspunde la acestea». Iar filosoful, încremenit de uimire, a spus : «Cred». Atunci, aducînd mulțumiri pentru biruință, îndemna la cele pe care cel mai bătrîn le-a prezentat și împreună cu care mai înainte urmăreau același lucru, îi îndemna să fie cu toții alături de el, jurînd că el nu s-a schimbat pe neașteptate ci a fost poftit de îndată la creștinism de o putere de negrăit (Sozomen, 1, 17).

CAPITOLUL IV

PRIN CE FEL DE LUPTA ALEXANDRU, EPISCOPUL CONSTANTINOPOLULUI, L-A FĂCUT SĂ TACĂ PE FILOSOFUL PAGINILOR

Se istorisește însă — în preajma acestei minuni — despre un fapt al lui Alexandru, episcopul orașului Constantinopol. Sosind la Bizanț împăratul Constantin, unii filosofi, venind la el, se plîngeau că acela nu l-ar cinsti pe Dumnezeu precum se cuvine, și ar practica unele schimbări în cele sfinte, prin introducerea unui nou cult în republică, în afară de acela care a fost respectat de străbuni și a fost pe placul conducătorilor greci și romani pe care i-au avut de-a lungul veacurilor ; și mai voiau să discute cu episcopul Alexandru despre învățătură. Dar el nu avea experiență în acest fel de a purta discuții, căci dădea mărturie prin modul de viață. Căci a fost un om mare și demn de admirație în relațiile de viață.

După ce, la îndemnul împăratului, a primit să poarte discuția, și s-au adunat filosofi, care voiau să vorbească toți ca să se aleagă unul dintre ei, părintele nostru de sfîntă amintire, Alexandru, a cerut ca toți ceilalți, oricine ar fi, să păstreze tăcere; și i-a îndemnat să asculte doar cele ce vor fi spuse și de unii și de alții. Unul dintre ei asumîndu-și în întregime sarcina discuției, sfîntul Alexandru a spus acestui filosof : «în numele lui Iisus Hristos, îți poruncesc întîi de toate să nu vorbești». Și odată cu acest cuvînt, a trebuit să curme intervenția. Căci acel om cînd a auzit acel cuvînt, a fost constrîns să închidă gura. Nu crezi că a fost drept să se ia în considerare dacă nu e socotită mai mare minunea aceasta, ca un om, și încă filosof, să piardă atît de lesne menirea de a vorbi, decît (faptul că) piatra este ținută departe de mîna prin puterea cuvîntului, cum spun unii că a făcut Iulian din Caldeea ? Și totuși acestea s-au petrecut așa cum au fost relatate. (Sozomen, I, 17).

CAPITOLUL V

DESPRE CEA DINȚII ADUNARE A EPISCOPILOR ÎN PALATUL DIN NICEEA ȘI DESPRE RENEGAREA LUI ARIE

Intre timp, preoții care tot veneau îl împingeau pe Arie spre mijloc și puneau la cale o studiere amănunțită a propunerilor lui. Dar se temeau să se pronunțe cu nesăbuiță pentru oricare din părți. Această adunare sfântă și venerabilă nu părea străină de amestecul adversarilor. Căci erau printre ei unii, puțini, dar vicleni, și care se prefăceau că vorbesc pe scurt, ascunzându-și viclenia, și nu apărau fățiș blasfemia lui Arie. Când s-au adunat cu toții, împăratul a pregătit sala cea mare în palatul regal, avînd grijă să fie puse acolo scaune și bănci destule pentru toți cei din ordinul clerical ; pregătind astfel cinstirea care li se cuvenea, i-a poftit să intre și să țină sfatul (sinodul) despre cele ce erau actuale. El însă, împăratul, a intrat cel din urmă, împreună cu puțini, avînd o măreție demnă de laudă, o înfățișare minunată, purtînd pe chip demnitatea și mai minunată a modestiei. S-a așezat în mijlocul lor pe un scaun mai mic decît al altora, cerînd în primul rînd să-i fie îngăduit acest lucru prin voința episcopilor. Atunci a luat loc odată cu el acea adunare prea sfîntă. Întîi a fost ales prin sorți întîistătător marea Eustatie din Antiohia; căci Filogen despre care am pomenit nu de mult, trecuse într-o viață mai bună ; iar pe acest bărbat minunat episcopii și preoții și tot poporul de creștini, printr-o hotărîre comună, l-au silit, chiar împotriva voinței lui, să vină la conducerea acelei Biserici. Așa că acesta a împodobit fruntea împăratului cu flori de laudă și, cu sîrgul pe care-l avea pentru cele sfinte, a pronunțat binecuvîntări. După el, Eusebie care este numit al lui Pamfil. Celor care erau de față prevestitul împărat le-a adresat îndemnuri de unire și armonie, reamintindu-le cruzimea tiranilor și pacea plină de cinstire care a fost instaurată sub domnia sa prin voința divină. În același timp și întrucît părea un lucru rău și foarte crud ca, odată nimiciți dușmanii și fără ca cineva să se încumete a se împotrivi, preoții să se insulte între ei și să se facă de rușine și să dea prilej de rîs și de ocară persoanelor lipsite de credință și fără Dumnezeu, (era cazul ca) atunci cînd a pornit discuția despre lucrurile sfinte, să se țină seama de învățătura Sfîntului Duh în scrierile sfinte. Căci există cărți ale Evangheliei, spune el, și ale apostolilor și scrieri ale vechilor prooroci, care ne învață ceea ce cunoaștem despre legea sfîntă. Înlăturînd dar lupta pentru vorbele inspirate de voința divină, să socotim cu mintea care este rezolvarea problemei. Acestea și altele asemenea acestora le arăta preoților ca unor părinți, precum un fiu iubitor de tată, străduindu-se să înlătore discordanța învățăturilor apostolice *. Cea mai mare parte a sinodului se supunea celor spuse și îmbrățișau cu drag unii și ceilalți unanimitatea și curăția învățăturilor. Cîteva însă, despre

care am mai pomenit, și, înaintea tuturor, Minofante din Efes și Scythopolit Patrophil, episcopul Teogonie Niceanul și Narcis din Neronia, care este după Cilicia, care acum se numește Irenopol, și, împreună cu aceștia, Teonas Marmariceanul și Secund din Egiptul lui Ptolemeu, împotriva-du-se învățăturilor apostolice, îl apărau pe Arie : scriind o mărturisire de credință, au dat-o adunării în comun. Aceasta, după ce a fost citită de toți, a fost ruptă pe loc și a fost declarată falsă și de rea-credință. Iscîndu-se rumoare și agitație generală împotriva lor și fiindcă toți învinuiau de trădare adusă de aceia credinței, cei care s-au temut s-au ridicat și l-au renegat pe Arie, cu excepția lui Secund și Teonas⁸². După ce dar acela a fost nimicuit ca un necredincios și au fost cu toții de acord în credința și slăvirea care dănuie pînă azi în Biserică, fiind întărit prin semnăturile tuturor, sinodul s-a încheiat. Cu viclenie totuși și lipsă de lealitate bărbații numiți mai sus au consimțit în limitele credinței — cum stau mărturie atît cele uneltite după aceea de ei împotriva celor care au luptat pentru credință, cît și cele ce sînt cunoscute prin chiar scrierile lor (Teodoret, I, 7).

CAPITOLUL. VI

RAPORTUL EPISCOPULUI EUSTAȚIU AL ANTIOHIEI DESPRE SINODUL DE LA NICEEA

Așadar Eustatie, episcopul Antiohiei, despre care am pomenit la început, a relatat acestea despre ei, arătînd ceea ce s-a făcut și dovedind hula lor, cînd explică chiar acele cuvinte proverbiale : «*Domnul m-a zidit la începutul căilor Lui, în lucrarea Lui...*» (Pilde, 8, 22). Continui dar chiar de aici, cu cele ce s-au petrecut. Deoarece, din pricina

* Ed. Niv. et Frob. concordanta sinoadelor.

82. La Sinodul I Ecumenic a luat parte și Arie împreună cu un grup de episcopi care împărtășeau concepția lui, între care, Secund al Ptolemaidei (Egipt), Teonas al Marmaricii și Eusebie al Nicomidei. Arie împreună cu Secund și Teonas nu au semnat actele sinodale, respingînd categoric termenul *omousios* și au fost exilați în Iliric. După trei luni au fost exilați și Eusebie al Nicomidiei cu Teogonie de Niceea, pentru că n-au recunoscut și semnat anatema pronunțată împotriva lui Arie, deși ei semnaseră Simbolul de credință niceean (Pr. Prof. I. Rămureanu, cap. *Sinoadele ecumenice, în Istoria Bisericească Universală*, voi. I, ed. III-a, București, 1987, p. 318—319.

acestui sinod, a venit în orașul Niceea o mare mulțime și se puneau întrebări despre felul credinței, Eusebie, cu vădită neobrăzare, a înfățișat scrierea blasfematoare care, citită în fața tuturor, într-o clipă a pricinuit între cei de față un mare dezastru din cauza discordiei; dar

în același timp a pregătit pentru autorul ei o înfrângere fără ieșire. După ce opera a fost luată, scrierea nedreptății fiind ruptă în văzul tuturor, unii exponenți ai păcii au reținut din tratat numele lui Eusebie, făcând cu toții plîngere îndreptățită. Însă adepții lui Arie, temîndu-se să nu fie excluși dintr-un atît de mare sinod întrunit acolo, în cele din urmă au anatematizat învățătura interzisă a lui Arie, adăugînd de comun acord scrisori și consemnînd cu mîna lor, și la fel cu ceilalți din întregul sinod, recunoscînd că aveau cunoștință de aceasta. Cum însă i-au întrecut pe întîistătători în meșteșugiri și agerime, ca să spun așa, aceia care trebuiau mai mult să facă penitență au început atunci, mai întîi pe ascuns, după aceea pe față, să expună părerile reprobate, întinzînd adesea capcane acelora de care se părea că se lasă convinși, și vrînd să arunce sămînța dihoniei. Și atunci, temători și evitînd pe susținătorii unui sinod atît de important, încercau pe ascuns să combată pe susținătorii credinței. Dar nu credem că oameni fără Dumnezeu pot birui legea sfîntă care trebuie venerată și învățătura Evangheliei. Căci chiar dacă prind destulă putere, în urmă sînt înfrînți strașnic, după cum spune glasul proorocului Isaia. Așa deci a fost cu marele Eustatie. (Teodoret, I, 8).

CAPITOLUL VLT

RAPORTUL LUI ATANASIE ÎN FAȚA AFRICANILOR

Dar rivalul acestuia și stîlpul apărării adevărului, Atanasie, succesorul vestitului întîistătător Alexandru, cînd a scris celor din Africa a adăugat și acestea : Episcopii care s-au adunat s-au căznit să nimească vorbele lipsite de pietate, născocite de arieni, precum că Fiul este făptură și creatură, cum spuneau ei, din neființă ; și, a fost cîndva cînd nu a fost; și că este de o natură care se schimbă. Au pus cuvintele cunoscute din Scripturi : că este de la natură Fiul Unul Născut din Dumnezeu, Cuvîntul, Puterea, înțelepciunea singură a lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, cum spune Ioan ; și așa cum a scris Pavel, «*strălucirea slavei și chipul ființei*» (Evrei, 1, 3), arătînd că este Fiul Tatălui. Însă cei care erau în jurul lui Eusebie îndemnați de propria lor nebunie vorbeau între ei și spuneau : să fim de acord, căci și noi sîntem din Dumnezeu. Un singur Dumnezeu, de la Care sînt toate ; și «*cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi de la Dumnezeu*» (II Cor. 5, 17). Se gîndeau însă și la cele scrise în *Păstorul*: întîi de toate să crezi că este un singur Dumnezeu, Care a creat toate și le-a desăvîrșit și a hotărît ca să fie din neființă. Dar

ceilalți episcopi, văzînd răutatea lor și vicleșugul cumplit al necredinței, au spus mai deschis și, ca să zic așa, mai insistent, că este din Dumnezeu, adică au scris cu toții că Fiul este de o ființă cu Tatăl ; că făpturile, fiindcă nu pot să fie prin ele însele, ci au o origine a existenței, se spune că sînt de la Dumnezeu. Fiul însă este singurul care este socotit chiar de o ființă cu Tatăl. Căci aceasta este caracteristic Celui Unuia-Născut și Cuvîntului adevărat al Tatălui. Și așa s-a ivit prilejul ca să se spună că este de o ființă cu Tatăl. După aceea, unii episcopi care pretindeau că sînt puțini, dintre cei care erau socotiți arieni dacă spun că Fiul nu este creatură, ci numai Puterea și înțelepciunea Tatălui, și Chipul etern și asemenea în toate Domnului, și cu adevărat Dumnezeu, au fost surprinși cei din jurul lui Eusebie că își făceau semne între ei, căci și acestea se întîmplă chiar și la noi ; căci și noi, spun aceștia, sîntem socotiți chipul și slava Domnului. Despre noi se și spune și s-a mai spus ; întotdeauna noi pentru că trăim, constituim și multe puteri. Desigur, orice putere a pornit din țara Egiptului; se spune că și omida și lăcusta sînt puteri mari. Și iarăși : «*Domnul puterilor, cu noi*» (Ps., 45, 8). Dar chiar și noi sîntem asemenea lui Dumnezeu. Și nu avem acestea numai pentru că ne-a numit și frați. Dacă însă spun ei că și Fiul este adevărat Dumnezeu, să nu ne întristăm. Căci este un fapt adevărat. Aceasta este gîndirea stricată a arienilor.

Dar chiar episcopii aceia care au văzut vicleșugul lor, au adunat din Scripturi strălucirea, și izvorul și caracteristicile și imaginea care țin de ființă. Și aceasta : «*întru lumina Ta vom vedea lumină*» (Ps. 35, 9); și : «*Eu și Tatăl Meu una sîntem*» (Ioan, 10, 30). Și au scris mai limpede și pe scurt că Fiul este de o ființă cu Tatăl. Toate cele proorocite au acest înțeles. Căci murmurul lor, ca și cum aceste cuvinte nu ar fi fost rostite prin autoritatea Scripturilor, este dovedit chiar de către aceștia a fi deșertăciune. Căci chiar aceia care afirmau cu impietate — și nu după cele scrise, întrucît nicăieri nu se găsește deplin spus lucrul acesta.că e din ceea ce nu este, și că a fost cîndva cînd nu a fost — îi învinuiesc pe ceilalți. De aceea ei nu au fost condamnați din cauza cuvintelor scrise, ci prin cele înțelese cu cuget curat. Căci chiar ei, ca și cei care vorbesc despre gunoaie, au spus tocmai acestea despre lume. Dar episcopii, fără să descopere ei înșiși cuvintele, ci avîndu-le de la Părinți, au consemnat mărturiile. Căci preoții vechi dinaintea lor — vreo sută treizeci din Roma cea mare și din orașul nostru — i-au acuzat pe toți cei care spun că Fiul este făptură sau creatură și că nu este de o ființă cu Tatăl. Și acest lucru îl știa Eusebie, episcopul din Cezareea, cel dintîi apărător al sectei lui Arie ; pînă la urmă însă a subscris la sinodul de la Niceea. Le-a scris și

cetățenilor săi, confir-mîndu-le că știe și alți episcopi învățați și celebri din vechime care au scris la dumnezeirea Tatălui și a Fiului, folosind termenul de consubstanțialitate. Aceștia deci, de teama Sinodului au recunoscut credința mărturisită, după îndemnul prorocului care spunea : «*Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lor e departe de Mine*» (Isaia, 29, 13). Dar Teona și Secund, refuzînd să consimtă, au fost condamnați. Iar în urmă venind în sinod douăzeci, au scris hotărîrii privind viețuirea în biserici. (Teodoret, I, 8).

CAPITOLUL Vm

DESPRE SABIN, EPISCOPUL MACEDONIENILOR

Să nu dăm crezare lui Sabin care i-a numit pe aceia proști și nepricepuți. Căci Sabin, episcopul macedonienilor din Heracleea Traciei. după adunarea acelor și cele care au fost dezvăluite din cele scrise prin diferite sinoade preoțești, nu a ținut seama de aceia care s-au întrunit la Niceea, ca și cum aceia ar fi fost niște proști și necunoscători : fiindcă nu înțelegea că și acela care, după o examinare atentă, mărturisește credința lui Eusebie, recunoaște că nu le-a luat în seamă. Și, după bunul lui plac, unele lucruri le-a trecut cu vederea, pe altele le-a minimalizat ; și le-a însușit însă pe toate cîte-1 ajutau puterile lui să înțeleagă. Și îl laudă pe Eusebie din Pamfilia ca pe un martor demn de încredere ; totodată îl laudă și pe împărat, ca pe unul care ar formula învățăturile creștinilor. Învinuiește însă credința mărturisită la Niceea, ca pe una formulată de niște proști care nu știu nimic ; și disprețuiește spusele aceluia pe care obișnuia să-l considere drept, înțelept și martor fără de minciună. Căci spune Eusebie că dintre bărbații lui Dumnezeu întruniți la Niceea, unii au strălucit prin înțelepciunea cu-vîntului, alții au fost laudați pentru cumpătarea în viață ; aceasta, pentru că împăratul care era de față stabilise dintru început ca toți să fie cu totul de acord și să continue în aceeași direcție. În felul acesta cele contrarii spuse de Sabin, ca și cele ale lui Eusebie și ale tovarășilor lor sînt recunoscute și unele și altele. Și dacă cineva a avut vreun rol, ne vom aminti de Sabin. Iar acordul, cu privire la credință, formulat la marele sinod de la Niceea și laudat de Eusebie cu voce limpede, acesta este numit și Simbolul Niceean. (Socrate, I, 5).

CAPITOLUL IX

DESPRE CREDINȚA SINODULUI DIN NICEEA

Credem într-Unui Dumnezeu, Tatăl atotputernic, făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute. Și într-Unui Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl, Unul născut, adică de o ființă cu Tatăl; Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut, și cele din cer și cele de pe pământ. Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire a coborât, S-a întrupat și S-a făcut om ; și a pățimit, și a înviat a treia zi, și S-a înălțat la ceruri ; și Care va veni să judece viii și morții. Și în Duhul Sfânt. Insa pe cei care spun : Era pe cînd nu era ; sau, nu era înainte să fie ; sau a fost făcut din cele ce nu existau; sau că este din altă ființă ori substanță ; sau creat, sau că Fiul lui Dumnezeu se schimbă — pe toți aceștia Biserica universală și apostolică îi anatematizează. Această credință vrednică de cinstire au recunoscut-o și au îmbrățișat-o trei sute optsprezece părinți; și, așa cum spune Eusebie, au expus-o în scris în acord unanim. Numai cinci nu au fost de acord, nevrînd să recunoască cuvîntul consubstanțialitate : întîistătătorul Eusebie din Nicomidia, Teogonie din Niceea, Mares din Calcedonia, Teonas Marmaricenul și Secund din Ptolemeea ; aceștia spuneau că consubstanțial este ceea ce este din cineva, fie din naștere, fie din derivare, fie din sădire. Din sădire — ca un rod din rădăcină ; din derivare — ca fiul unui tată ; din naștere însă, ca două sau trei verigi de aur. Dar, spun ei, Fiul lui Dumnezeu nu este potrivit cu nici una din aceste posibilități. De aceea spuneau ei că în credință nu e cazul să nu te contrazici. Bărbații numiți mai sus și care nu au ținut seama mai ales de cuvîntul consubstanțialitate nu au vrut să subscrie la depunerea lui Arie. Așa că sinodul l-a anatematizat pe Arie și pe toți tovarășii săi, adăugînd că nimeni să nu se apropie de el în Alexandria. Și, la îndemnul împăratului, l-a trimis de îndată în exil, pe Arie și pe cei din preajma lui Eusebie, și pe Teogonie și pe toți care erau împreună cu ei. (Socrate, I, 5).

CAPITOLUL X

CUM AU FOST PRIMIȚI EUSEBIE ȘI TEOGONIE, DUPĂ CE AU TRIMIS SCRISOARE DE PENITENȚĂ

Eusebie și Teogonie, după un exil de scurtă durată, trimițînd scrisoare de penitență, au recunoscut credința în consubstanțialitate, lucru pe care îl vom explica, cum și felul cum au procedat. Atunci însă în sinod Eusebie, numit din Pamfilia Cezareii Palestinei, fiind ales episcop, prea puțin dîndu-și seama și neluînd în considerație că trebuie să respecte termenii credinței, împreună cu toți ceilalți, adică să fie de acord și să subscrie cu întreaga mulțime a credincioșilor repartizați diocezei sale, a scris termenii credinței, și pretutindeni

unde ținea predică interpreta cu subtilitate cuvântul consubstanțialitate. Așa că nimeni nu a putut avea vreun dubiu asupra lui în această problemă. Există însă cuvinte care au fost consemnate în felul acesta de însuși Eusebie (Socrate, I, 5).

CAPITOLUL XI

EPISTOLA LUI EUSEBIE DIN PAMFILIA DESPRE CREDINȚA SINODULUI DE LA NICEEA, ADRESATĂ CELOR DIN PALESTINA

Credem că și voi, dragii mei, ați învățat din alte ocazii că zvonul de obicei o ia înaintea vorbelor răspândite despre cele petrecute. Dar pentru ca adevărul auzit în felul acesta să nu vă fie anunțat într-alt fel, a trebuit să vă facem cunoscute în primul rând cele prezentate nouă în scris despre credință. Căci și Domnul nostru, trimițându-și apostolii să propovăduiască, spune : *«Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh» (Matei 28, 19)*. Despre acestea vă și spunem că așa le-am primit și așa le știm, dar chiar de curînd așa le-am cunoscut și așa le-am știut, și pînă la moarte vom stărui pentru această credință anatematizînd orice erezie fără Dumnezeu. Toate acestea le-am aflat din inimă și din suflet, prin care le-am cunoscut noi înșine, iar acum afirmăm cu bună credință ceea ce știm și spunem în fața Atotputernicului Dumnezeu și a Domnului nostru Iisus Hristos : vă vom arăta prin dovezi și vă vom încredința că și în trecut așa am crezut și am propovăduit. După ce am arătat limpede această credință, nu mai încapem nici o îndoială. Căci și împăratul nostru, iubitor de Dumnezeu, a dovedit cel dintîi că are această credință și a mărturisit că și el știe astfel ; și ne-a îndemnat să fim cu toții de acord întru această credință, să respectăm învățăturile ei introducînd și adăugînd doar cuvîntul consubstanțialitate. Și chiar el a interpretat acest cuvînt spunînd : că nu se spune consubstanțial după patimile trupului, nici nu subzistă din Tatăl, nici după vreo micșorare. Și că natura nu poate subzista inteligibilă fără materie și necorporală fără vreo patimă corporală, ci trebuie înțeleasă mai bine prin unele rațiuni sfinte și de negrăit.

Astfel medita prea înțeleptul și prea cucernicul împărat. Indicînd interpretarea credinței, așa cum a fost expusă de ei, de o ființă cu Tatăl și consubstanțial ou Tatăl, aceasta nu a fost lăsată fără examinare. Căci au avut loc consfătuiri și dialoguri, și cugetul aprofunda înțelesul celor spuse. Și ceea ce spuneau despre ființă,

însemna pentru ei precizarea că este din Tatăl și nu că este ca o parte a Tatălui. De aceea și nouă ni se părea că este bine chibzuit să fim de acord în cuget cu doctrina credinței care învață că Fiul este din Tatăl, și nu că este o parte a ființei Lui. De aceea și noi am fost în cuget de acord, fără să respingem cuvântul de consubstanțialitate, avînd în fața ochilor noștri intenția de pace și fără să ne depărtăm de înțelegerea cea mai adevărată. După asta am acceptat chiar și că e născut, nu făcut; fiindcă făcut, spunem că este lucrarea comună a celorlalte făpturi create de Fiul și cu care mărturisim și propovăduim că Fiul nu are nimic asemănător. De aceea spunem că El nu este făptură, ceea ce se potrivește cu acele lucruri care sînt făcute de El, ci că este, mai presus de făptură, întru totul din ființa pe care se pare că învățătura dumnezeiască o arată ca născută din Tatăl; desigur, numai pentru că există un singur Făcător de negrăit și de neînchipuit al întregii naturi. Astfel, rațiunea cercetată cunoaște și că Fiul este de o ființă cu Tatăl, nu după măsura trupurilor și nici apropiat viețuitoarelor muritoare. Căci nu e nici prin împărțirea ființei, nici prin slăbiciunea sau schimbarea ființei sau puterii părintești. Pentru toți ceilalți însă natura nenăscută a Tatălui le este străină. Dar trebuie propovăduit că Fiul este de o ființă ou Tatăl, pentru că Fiul nu are nimic egal cu creaturile făcute de Dumnezeu, ci este asemănător prin toate felurile numai Tatălui care L-a născut și nu este din nici o altă substanță sau esență, ci din Tatăl. Și lucrul acesta ni s-a părut că trebuie consimțit că a fost bine interpretat : căci știm că și unii episcopi din bătrîni, și scriitori iscusiți și nobili, au folosit cuvîntul de consubstanțialitate în învățătura despre Tatăl și Fiul, adică în raționamentul divin.

Acestea deci au fost spuse despre credința formulată asupra căreia am consimțit cu toții, nu fără atenție, dar după înțelesurile expuse pe față chiar la întrebările împăratului iubitor de Dumnezeu, și fiind de acord cu rațiunile expuse mai înainte, am crezut că, după credință, anatematizarea acelor a fost pronunțată fără asprime, pentru că această interpretare nu interzicea folosirea cuvintelor în scrierile sfinte. De aici s-a creat o întreață confuzie și o lipsă de disciplină în toate Bisericile. Într-adevăr, nici o Scriptură de inspirație divină nu spunea : din cele ce nu existau ; sau, a fost cîndva cînd nu a fost, și cele spuse de ceilalți, ni s-a părut lipsit de rațiune să spunem sau să propovăduim acestea ; căci nici înainte nu obișnuiam să folosim asemenea vorbe.

V-am scris acestea, dragii mei, din necesitatea de a vă aduce la cunoștință punctul nostru de vedere și părerea generală. Și pentru că, judecînd drept, unele lucruri scrise atunci ne jigneau într-un fel;

dar după aceea ne-am însușit cele care nu erau supărătoare. De aceea, analizând cu mărinimie sensul cuvintelor, am hotărât să fim de acord asupra acelor lucruri care au fost mărturisite chiar de noi în expunerea credinței.

Acestea le-a explicat Eusebie al lui Pamfil în scrisorile trimise în Cezareea Palestinei ; iar Bisericilor din Alexandria, din Egipt, din Libia și din Pentapole și celor care le sînt învecinate, sinodul le-a scris acestea într-un decret comun. (Socrate, I, 5).

CAPITOLUL XII

EPISTOLA SINODULUI DIN NICEEA ADRESATA ALEXANDRIEI ȘI EGIPTULUI

Marii și sfintei, prin harul Domnului, Biserici din Alexandria și prea iubiților frați adunați din Egipt, Libia și Pentapole, episcopii întruniți și ținînd marele și sfîntul sinod din Niceea, le trimitem sănătate întru Domnul.

Deoarece prin harul lui Dumnezeu și al împăratului nostru Constantin, mare iubitor de Dumnezeu și care ne-a întrunit din provincii și cetăți diferite în orașul ales, s-a ținut un mare și sfînt sinod, ni s-a părut cu totul necesar să vă trimitem și vouă scrisori de la acest sfînt și cinstit sinod, ca să știți cele ce s-au dezbătut și s-au examinat, cele ce s-au hotărît și s-au semnat. Într-adevăr, înainte de toate, învățăturile lui Arie și ale celor de o părere cu el sînt considerate ca fiind lipsite de credință și nedrepte și fără Dumnezeu, în prezența împăratului nostru Constantin, iubitorul de Dumnezeu, care însuși a fost de acord cu hotărîrea tuturor de a fi anatematizată ca lipsită de credință și nedreaptă și fără Dumnezeu secta lui, cuvintele ca și termenii pe care îi foloseau, hulind pe Fiul lui Dumnezeu și spunînd : că este din cele ce nu existau ; și iarăși, că a fost cîndva cînd nu a fost. Dar cum a fost, sau iarăși cum nu a fost ? Și spunînd pentru liberul arbitru că Fiul lui Dumnezeu este capabil de răutate sau de virtute, îl numeau creatură și făptură. Așadar sinodul sfînt și universal a anatematizat toate acestea ca lipsite de socotință și de minte și ca hulă și nu a fost de acord nici să mai audă de secta fără credință, de nebunia ei, și nici să se caute înțeleles sensurilor ei neadevărate.

Iar despre cele ce s-au petrecut, ce fel de termen au avut, despre toate ați și auzit, sau veți auzi : Nu cumva să vi se pară că insultăm un bărbat pentru greșeala lui de a da povețe demne de mustrare. Dar lipsa lui de credință a fost atît de evidentă încît pînă și Teonas Marmarioea-nul și Secund Ptolemeul s-au folosit de ea. Căci și ei au

fost condamnați. Dar harul de nepus al lui Dumnezeu — nimicind sectele acelea rele, și hula, ca și dezbinarea și cutezanța unora, și vrajba, după ce s-a anunțat avertizarea (neliniștea), infirmînd-o — a liberat Egiptul. Mai ră-mîneau cele care s-au săvîrșit prin răutatea lui Meletie și a acelor care sînt cîrmuiți de el, chiar și din partea aceea pe care s-a bizuit sinodul, ceea ce vă aduc la cunoștință, prea iubiți frați. Căci Sinodul, în îndurarea sa, a hotărît că și Meletie (care, pe bună și chibzuită dreptate, nu merita nici o îndurare) să rămînă în orașul lui, dar fără să aibă nicidecum vreo putere, nici să aleagă, nici să cîrmuiască, nici vreo provincie, nici în orice oraș s-^ar arăta, și să aibă doar numele neîntinat. Dar aceia oare au fost numiți de el ou puterea de a avea rang și slujire prin hirotonie harică, ca și cum ar fi, în toate privințele, succesorii tuturor celor aleși în fiecare parohie și Biserică de prea iubitul colitur-ghisitor al nostru Alexandru, pentru aceștia s-a hotărît ca ei să nu aibă nici o putere de a alege, și numele lor să nu fie date pe față și să nu întreprindă nimic în afara voinței Bisericii universale al cărei întîistă-tător era Alexandru. Căci cu harul lui Dumnezeu și rugăciunile voastre nu au fost aflați în vreo schismă ; dar rămînînd fără pată în Biserica apostolică și universală, se cuvine să aibă puterea de a alege pe oricine și să se dea numele acelor care sînt vrednici de preoție ; și să facă absolut totul conform legii și hotărîrilor Bisericii. Dacă se va întîmpla ca unul din Biserică să se săvîrșească din viață, atunci să fie promovați în rangul celui decedat aceia care au fost ridicați de curînd, dar numai dacă vor fi considerați vrednici și-i va alege poporul, cu aprobarea și asentimentul episcopului marelui oraș, Alexandria. în felul acesta s-a îngăduit și pentru toți ceilalți.

Cu privire la Meletie ⁸³ însă nu s-a hotărît nicidecum în același fel, din cauza lipsei lui de supunere dovedită pînă atunci, cît și din cauza obrăzniciei și înclinării lui spre răutate : că să nu se dea nici o autoritate sau putere unui om care ar putea din nou să dea aceleași exemple de nesupunere.

83. Episcop de Licopolis în Tebaida Egiptului, Meletie a inițiat schisma ce-i poartă numele, în timpul persecuțiilor de la începutul secolului al IV-lea. Schisma a durat circa șase decenii și a produs mari neajunsuri ortodoxiei egiptene. Pentru rațiuni de iconornie bisericească, Sinodul I Ecumenic nu a luat măsuri împotriva lui Meletie, acesta i pierzînd doar drepturile episcopale.

Acestea sînt deosebite și potrivite pentru Egipt și în Biserica marelui oraș, Alexandria. Dacă însă se hotărăște altcumva, sau se stabilește o altă învățătură, în prezența prea iubitului nostru frate întru preoție, Alexandru, el fiind de față va putea să vă lămurească mai precis, ca unul care a înfăptuit și a comunicat cele petrecute. Dar să vă anunțăm și concordanța Sfintelor Paști, căci în rugăciunile voastre trebuie orîn-duit și acest lucru ca, — așa cum toți frații din

Răsărit, care la început îl celebrau odată cu iudeii, acum îl celebrează odată cu romanii și cu voi și cu toți cei care prăznuiau Pastile de la început —, de acum trebuie să-1 prăznuiască la vremea aceasta.

Bucurându-vă așadar pentru cele ce s-au petrecut și pentru pacea și buna înțelegere între toți, și pentru faptul că orice erezie a fost smulsă din rădăcini, sprijiniți-1 pe fratele nostru întru preoție, pe episcopul nostru Alexandru, care ne-a bucurat cu prezența sa și care s-a trudit atîta pentru pacea voastră, chiar în vremea aceasta. Rugați-vă totodată și pentru noi toți, pentru ca cele bine hotărîte să aibă putere prin Domnul nostru Iisus Hristos, fiind făcute cu voința de bine, așa credem, a lui Dumnezeu Tatăl, și întru Sfîntul Duh, a Cărui slavă este în veci. Amin.

Treimea veșnic consubstanțială este Dumnezeu (Teodoret, I, 9 ; Socrate, I, 6).

CAPITOLUL XIII

PENTRU CE CONSTANTIN I-A CONVOCAT LA SINOD PE ACESIE, EPISCOPUL NOVAȚIENILOR

Din această epistolă a Sinodului e clar că nu numai Arie și cei care gîndeau la fel ca el au fost anatematizați, ci și spusele sectei lui; și pentru că au căzut de acord asupra Paștelui, l-au sprijinit pe ereziarhul Meletie.

Dar zelul împăratului mă îndeamnă să amintesc și alte lucruri voite de el și felul în care vedea el buna înțelegere. Căci avînd viziunea păcii în Biserică, l-a chemat la sinod și pe Acesie, episcopul credinței novațienilor⁸⁴. După ce dar a fost consemnată și întărită prin

84. întemeiată de preotul Novațian la Roma, pe la jumătatea secolului al II-lea secta novațienilor, sau a «catharilor», avea un caracter rigorist. Novațienii înlăturau pe cei ce săvîrșeau păcate grele după botez, rebotezau pe cei veniți la secta lor, interziceau a doua căsătorie. Secta s-a răspîndit în toată lumea creștină și a durat sute de ani. Novațian, om deosebit de învățat, a reușit să fie hirotonit episcop constituindu-și în cadrul sectei sale propria episcopie, aceasta întîmplîndu-se pe timpul episcopului Corneliu (250—253). De la Novațian a rămas un tratat de dogmatică, intitulat: *De Trinitate*.

scris de către sinod definiția credinței, împăratul l-a întrebat pe Acesie dacă și el e de acord cu această credință, cu hotărîrea privind sărbătorirea Paștelui. Iar acela spuse : Nu am cunoștință, împărate, de o definiție dată de sinod. Așa că încă de mult și de pe vremea apostolilor eu singur am luat cunoștință și despre cuvîntul credinței și despre data sărbătoririi Paștelui. Apoi, întrebat din nou de împărat: Dar pentru ce te-ai despărțit de comunitate ? —, el a reamintit cele ce s-au petrecut sub Deciu în timpul persecuției și a adus în discuție precizarea regulii foarte severe : că nu trebuie să fie vrednici de

împărtășirea cu cele sfinte aceia care, după botez, au săvârșit un păcat pe care Sfînta Scriptură îl numește păcat de moarte, ci trebuie să fie poftiți să se pocăiască, să aibă nădejdea iertării nu de către preoți, ci numai de către Dumnezeu care are puterea de a ierta păcatele. După ce Acesie a spus acestea, împăratul zise : O, Acesie, pune scara și, dacă poți, urcă singur în cer.

Acestea nu au fost spuse nici de Eusebie al lui Pamfil, și nici de alții. Eu însă le-am auzit de la un bărbat care nu a mințit niciodată, care era și foarte bătrîn și relata așa cum a văzut cele ce s-au petrecut în sinod. (Socrate, I, 6).

CAPITOLUL XIV

PENTRU CE AU FOST STABILITE CANOANELE BISERICEȘTI ȘI DESPRE SĂRBĂTORIREA A DOUĂZECI DE ANI DE DOMNIE AI LUI CONSTANTIN

Iar Sinodul, vrînd să îndrepte viața oamenilor, și a celor care rămîn în Biserică, a stabilit legi pe care le numim canoane. În prevederile acestora unii erau de părere să se introducă o lege prin care episcopii, preoții, diaconii și ipodiaconii să nu se culce cu soțiile pe care le avuseseră înainte de hirotonisire. Dar mărturisorul Pafnutie, ridicîndu-se în public, i-a contrazis, mărturisind că sînt demne de cinste căsătoriile și zicînd că este castă conviețuirea cu soția proprie. Și a sfătuit sinodul să nu statornicească o asemenea lege, afirmînd că aceasta ar constitui o pricină gravă de desfrîu fie pentru ei înșiși, fie pentru consoartele lor. Și acestea le-a expus Pafnutie, deși nu cunoștea cele ale căsătoriei. Și Sinodul a lăudat opinia lui și nu a luat nici o hotărîre în privința aceasta, și a lăsat totul la voia fiecăruia, fără constrîngere (Sozomen, I, 22).

Odată hotărîte acestea în sinod, s-a întîmplat să vină vorba de sărbătorirea a douăzeci de ani de domnie ai împăratului Constantin. Și este un obicei al romanilor să celebreze printr-o sărbătoare publică 7 – Casiodor fiecare deceniu al unui împărat. Constantin deci, socotind că este potrivit, a poftit atunci sinodul la ospăț și l-a cinstit cu daruri cum se cuvine. Celor care îndemneau la buna înțelegere între credințe și la pace tuturor celor care erau în Niceea . să se scrie despre cele stabilite în sinod celor care au lipsit, poftindu-i să renunțe la orice discordie, și să între unii și alții, fiind rugat să vorbească, le-a grăit la despărțire se supună credinței formulate în sinod. Că această credință nu este altceva decît hotărîrea lui Dumnezeu se vede din

consensul stabilit prin Sfântul Duh de atîția preoți de valoare și recunoscut, după cercetarea foarte amănunțită și după mustrarea tuturor celor ce se îndoiau (Sozomen, I, 23).

CAPITOLUL XV

SCRISOAREA LUI CONSTANTIN, DESPRE ARIE ȘI SCRIERILE LUI

Prea măritul împărat Constantin, Biruitorul, către episcopi și popor.

Arie, luîndu-se după cei răi și lipsiți de credință, se cuvine să sufere și pedeapsa acelora. Și Porfiriu ⁸⁵, dușman al credinței dumnezeiești, dînd la iveală scrieri dușmănoase față de religie, a meritat să do-bîndească o vrednică pedeapsă, în așa măsură încît cu timpul i-a fost spre ocară și l-a acoperit de rușine. Iar acum a hotărît ca Arie și cei din secta lui să se numească porfirieni : pentru ca, imitînd obiceiurile acelora, să aibă parte de numele lor. Cu privire la acestea însă, dacă se găsește ceva din scrierile lui Arie, să fie aruncate în foc, pentru ca să piară nu numai doctrina lui coruptă, dar să nu poată rămîne nici un comentariu despre ea. Și poruncesc chiar oa, dacă cineva este descoperit că a ascuns scrieri ale lui Arie și nu le-a încredințat repede focului fără să facă cunoscut, să fie pedepsit cu moartea. De îndată ce a fost găsit vinovat de aceasta, să suporte pedeapsa capitală. Dumnezeu să vă aibă în pază. Amin. (Socrate, I, 6).

CAPITOLUL XVI

SCRISOAREA ACELUIAȘI, CĂTRE EUSEBIE DIN PALESTINA, PRIVIND REDACTAREA CĂRȚILOR SFINTE ȘI PURIFICAREA MORMÎNTULUI DOMNULUI

Constantin cel Mare, Biruitorul și Eulaviosul, către Eusebie. După cum am aflat, în orașul care-mi poartă numele, o mare mulțime de oameni, veghind la mulțumirea Dumnezeului și Mîntuitorului

⁸⁵. Porfiriu (232—304) a fost unul dintre elevii lui Plotin (<f 270). A scris o carte cu titlul *Contra creștinilor*.

nostru, s-a dedicat prea sfintei Biserici; pentru ca acest progres să fie eficient, s-a considerat că era necesar să se ridice în el chiar mai multe biserici. De aceea, după cum este și voința mea, se cade să fac cunoscut înțelepciunii tale dorința ca să poruncești să fie scrise, de către iubitori iscusiți ai antichității, care cunosc perfect meseria, cincizeci de cărți, din pergament, bine întocmite și ușor de mînuit, ale Sfintei Scripturi, a căror întocmire și folosință știi cît este de necesară

bisericilor. Au fost trimise scrisori, pentru liniștea mea, către consulul provinciei, ca să se îngrijească să dea toate cele trebuincioase întocmirii lor. Dar, ca să fie întocmite mai repede cărțile indicate, va fi nevoie de străduința ta. Căci s-a stabilit, prin autoritatea scrisorii mele, să primești două vehicule publice pentru transportul lor. În felul acesta și cărțile vor fi transportate în cele mai bune condiții până în fața ochilor mei, dar să fie și însoțite de un diacon din Biserica ta ; când acesta va ajunge la mine, va cunoaște dărnicia evlaviei mele. Dumnezeu să te aibă în pază, prea iubite frate.

E de ajuns atîta pentru ce trebuia spus; trebuie știut mai limpede în ce fel prea strălucitul împărat a luat hotărîrea să se străduiască pentru cele sfinte. Am să adaug dar cele ce s-au împlăcut privitor la curățirea mormîntului.

Aflînd că unii nobili și persoane care celebrau cultul idolilor acoperiseră mormîntul Domnului, în intenția de a da uitării amintirea mîntuirii, și zidiseră deasupra un templu închinat unui geniu al desfrîului, adică Venerei⁸⁶, pentru ca acolo să aducă insulte prin cîntecele fecioarelor, a ordonat să fie dărîmat acest templu blestemat, iar praful lui pîngărit să fie aruncat la sacrificiile funerare și împrăștiat departe de oraș. Apoi să fie înălțat lui Dumnezeu un sanctuar mare și frumos, așa cum se vede din epistola trimisă lui Macarie, episcopul orașului. (Teodoret, I, 16).

CAPITOLUL XVII

CARTE DE POCĂINȚĂ TRIMISĂ DE EUSEBIE ȘI TEOGONIE

Eusebie și Teogonie, trimițînd celor mai mari episcopi carte de pocăință, au fost rechemăți din exil, la porunca împăratului, și și-au căpătat înapoi bisericile, alungîndu-i pe aceia care au fost numiți în locul lor, adică : Eusebie pe Amfion, iar Teogonie, pe Crestus.

86. În mitologia romană, Venera sau Venus era considerată zeița vegetației sau a fertilității. Mai tîrziu a fost identificată cu Afrodita, zeița dragostei și a frumuseții.

Iată cuprinsul acelor cărți de pocăință :

Fiind osîndiți de sfinția voastră înainte de judecată, am fost nevoiți să îndurăm cu răbdare cele hotărîte de Sfîntul Sinod. Dar fiindcă este total lipsit de logică să dăm calomniatorilor împotriva noastră înșine dovada tăcerii, facem cunoscut că noi am revenit împreună întru credință și că, cercetîndu-i sensul, ne-am împăcat cu toții cu cuvîntul consubstanțialitate ; nu am mai perseverat în erezie, amintindu-ne de neîncrederea Bisericii care ne stăruia în minte. Și

spre mulțumirea celor care trebuiau să ne sfătuiască pe noi, am scris întru credință. N-am scris însă anatematizarea, dar nu fiindcă ne acuzau credința, ci pentru că nu credem că este așa cel care a fost acuzat, fiind asigurați de cel care ne-a trimis scrisoarea nouă, și prin convorbirile avute între noi. Dacă, dar, Sfântul Sinod al vostru este mulțumit că nu ne-am împotrivit, ci ne-am supus hotărârii voastre, vă aducem mulțumire și prin această relatare : nu exilul l-am suportat cu mare greutate, ci excluderea noastră, în urma bănuielii de erezie. Căci dacă ne socotiți pe noi vrednici să ne arătăm acum în fața voastră, veți fi cu toții de acord și veți da hotărârea voastră și asupra aceluia care acum este acuzat : fiindcă veți considera sfințiile voastre că merită clemența și rechemarea. Căci este absurd ca acela care, fiind socotit vinovat, să fie rechemat pentru mulțumirea aceluia care și-au pierdut încrederea în el ; după cum și noi, prin tăcere, am prilejuit o judecată de învinuire tocmai împotriva noastră. Socotiți-ne deci vrednici, așa cum se cuvine cinstirii voastre, și să amintiți împăratului, mare iubitor al lui Dumnezeu, și să vă ocupați de rugămințile noastre și grabnic să vă gândiți la noi, așa cum se cuvine din partea voastră.

Aceasta este cartea (de pocăință) a revenirii lui Eusebie și a lui Teogonie. Din cuvintele ei însă presupun că aceștia au scris-o sub îndemnul credinței, dar nu au voit să consimtă la condamnarea lui Arie. Din acestea rezultă că și Arie a fost rechemat înaintea acestora. Dar deși se pare că acestea s-au petrecut astfel, totuși i-a fost interzis să intre în Alexandria. Aceasta se vedește însă din intențiile lui, pe care s-a descoperit după aceea că le-a urzit în timpul penitenței lui, așa cum se va da pe față la vreme potrivită. (Socrate, I, 10).

CAPITOLUL XVIII

DESPRE CONSACRAREA ȘI PODOABELE ORAȘULUI ȘI DESPRE CULTUL CELOR DIN IERUSALIM ȘI DESPRE LEMNUL CRUCII CA ȘI DESPRE CUIELE CU CARE A FOST ȚINTUIT DOMNUL

Între timp, după sinod, împăratul se arăta bucuros. Imediat după ce au fost sărbătoriți public cei douăzeci de ani ai săi de domnie, a pornit cu grabă la zidirea de biserici. Și făcea aceasta în fiecare oraș, ca și în orașul care-i purta numele. (Socrate, I, 12). Deoarece toate îi

reuşeau din plin, a vrut să locuiască într-un oraş al lui. Venind la oîmpia situată în faţa Ilionului⁸⁷, lângă Helespont⁸⁸, deasupra mormîntului lui Aiax⁸⁹, unde au avut tabăra aheii⁹⁰ cînd luptau împotriva Troiei, a desemnat oraşul şi a făcut porţile care se văd şi astăzi de cei care vin pe mare. Pe cînd se îndeletnicea cu acestea, i-a apărut Dumnezeu în somn şi l-a sfătuit să-şi aleagă alt loc şi îndrumîndu-l către Bizanţ, în Tracia, i-a porunci să locuiască* acolo. (Sozomen, II, 2).

Şi fiindcă de la început a fost numit Bizanţ, a mărit oraşul şi l-a înconjurat cu un zid înalt şi, împodobindu-l cu diferite construcţii, l-a făcut la fel cu Roma imperială (An. 333). Şi dîndu-i numele Constantinopol, a întărit prin lege ca să fie numit a doua Romă ; așa este cunoscută legea înscrisă pe o coloană de marmură așezată în Strategiu, lângă statuia ecvestră a lui. Şi a înălțat în acest oraş două biserici, numin-du-le pe una «Irina» și pe cealaltă, «a Apostolilor».

Dar, așa cum am mai spus, Constantin nu numai că a făcut să sporească învățătura creștinilor, dar a distrus și temple ale păgînilor. A ridicat statui împodobite în public în oraşul Constantinopol și a ridicat tripodium-uri, în spectacolele de circ, de care să-și amintească cei care le-au văzut. (Socrate, I, 12).

Intre timp Elena, mama împăratului, după numele căreia satul principal din Drepanum a fost numit oraşul Helenopol, fiind sfătuită în somn, s-a dus grabnic la Ierusalim; și găsind Ierusalimul pustiu și fără pază, a căutat mormîntul lui Hristos. Deși cu mare greutate, l-a găsit totuși (An. 325). Așa că a dat poruncă să fie dărîmat imediat acel templu blestemat. Şi a fost dat la iveală monumentul înălțat Domnului,

87. Unul dintre numele oraşului Troia.

88. Vechi nume al strîmtorii Dardanele, care uneşte Marea Egee și Marea de Mărinară.

89. Aiax a fost fiul lui Oileus, regele locrienilor. Renumit prin vitejia sa în războiul troian, este socotit al doilea după Ahile în ceea ce privește iuțea picioarelor.

90. Grecii din regiunea Ahaia, la Nord de Peloponez»

iar în jurul lui, trei cruci dărîmate, și cuie, și totodată și titlul scris cu litere ebraice, grecești și latinești : IISUS NAZARINEANUL REGELE IUDEILOR. (Socrate, I, 13). Se zice că unul, chiar mort, la atingerea crucii, ar fi înviat. Despre lemnul acesta Sibilla a spus păgînilor : «O, de trei ori fericit lemnul pe care a fost răstignit Domnul.»⁹¹. Atunci însă au început îndoielile : oare cruce a fost a Domnului și care ale tîlharilor ? De aceea Macarie, întîistătătorul oraşului, a rezolvat în felul următor problema acestor îndoieli. Oferind una din acele cruci, împreună cu o cuvîntare hotărîtă, unei femei renumite prin noblețea ei, chinuită de o îndelungată suferință, a recunoscut puterea Mîntuitoru-

lui. Căci de îndată ce crucea a atins femeia, a alungat suferința cumplitei boli și i-a redat femeii sănătatea (Sozomen, II, 1).

Tot așa mama împăratului, dorind să cunoască cu care cuie au fost găurite mâinile lui Hristos, a pus unele în coiful împăratului, pentru ca, apărat de providență, capul fiului ei să îndepărteze sulile în război ; pe altele le-a amestecat cu frîul calului, din grijă pentru împărat, împlinind astfel vechea profeție. Căci proorocul Zaharia a strigat odinioară, zicînd : *Și va fi (scris) pe frîul calului «sfințit lui Dumnezeu atotputernicul»* (cap. 14, 20).

Și a distribuit o parte din crucea mîntuitoare familiei regale (Teodoret, I, 18).

În credința că orașul în oare se va păstra această parte (din cruce) va fi apărat, a pus, cu devoțiune, partea care a revenit lui Constantin, după cum se spune, în statuia lui, înălțată deasupra columnei purpurii în forul lui Constantin. (Socrate, I, 13). Iar partea care a rămas a încredințat-o, închisă într-o casetă de argint, preotului orașului. Și oriunde (putea) aduna meșteri, acolo ridica biserici mari și frumos împodobite.

Înfăptuind toate acestea, după ce s-a ținut un banchet cu fecioare sacre, ea însăși îndeplinind oficiul de slujitoare, la optzeci de ani trecuți, și făptuind altele asemenea acestora, s-a întors la fiul ei. Și a trecut din lumea aceasta cu bucurie, încredințînd fiului său multe îndatoriri ale evlaviei, la care a adăugat alte noi binecuvîntări. (Teodoret, I, 18).

După toate acestea, împăratul, avînd mare grijă pentru creștini, și-a întors fața de la superstițiile paginilor, a suprimat monomahiile ⁹², a luat măsuri să se pună statuile sale în temple, iar cotul ⁹³ cu care se măsura Nilul a hotărît să nu mai fie dus în fiecare an în templul lui Serapis⁹⁴, ci în biserică. (Socrate, I, 14).

91. *Oracolele sibiline*, VI, 26.

92. *Luptele de gladiatori*.

93. *Unitate de măsură*.

94. Zeu de origine egipteană, introdus de timpuriu în Grecia și apoi la Roma. Era socotit zeul vindecărilor.

Și așa, voind ca să arate Constantinopolul asemănător Romei în toate, nu a dat greș. Căci l-a făcut mai mare și în bogății și în populație. Ceea ce cred eu că a fost posibil datorită dragostei de Dumnezeu pe care o avea orașul și ajutorării celor în nevoie din partea locuitorilor. Căci în așa măsură a crescut credința, încît mulți dintre cetățenii iudei, și aproape toți păgînii de acolo, au trecut la credința creștină. În orașul acesta, cu trecerea timpului, religia s-a văzut mai puternică ; nu s-au mai făcut altare sau temple păgîne, și nici jertfe, decît pe vremea lui Iulian, pentru scurt timp ; adică după aceea au încetat acestea. Iar acest oraș al lui Hristos, întemeiat de curînd,

Constantin i-a închinat numelui său și l-a împodobit cu biserici multe și mari. Iar Divinitatea venea în ajutorul dorințelor împăratului și îi indica, prin multe apariții, că bisericile pe care le ridica acolo erau sfinte și min-tuitoare. (Sozomen I, II, 2).

CAPITOLUL XIX

DESPRE LOCUL UNDE ÎNAINTE SE CELEBRA CULTUL ZEIȚEI VESTA⁹⁵, IAR ACUM SE AFLĂ BISERICA ARHANGHELULUI, ȘI DESPRE MINUNILE CARE SE SĂVÎRȘESC ACOLO, ÎN NUMELE LUI HRISTOS

Locul însemnat a fost cunoscut celor străini, ca și celor din oraș, de pe vremea când acolo se celebra cultul zeiței Vesta ; în urmă a fost făcută o biserică. Locul acesta se numește acum al lui Mihail și e situat în partea dreaptă pentru cei care călătoresc pe mare din Pont spre Constantinopol, la o distanță de aproape treizeci și cinci de stadii⁹⁶ pentru o corabie. Pentru aceia care înconjoară tot golful venind pe uscat, are o întindere de mai bine de șaptezeci de stadii. Acest loc a primit numele, păstrat pînă acum, de la faptul că acolo se știe precis că s-a arătat dumnezeiescul arhanghel Mihail, ceea ce eu însumi confirm că este adevărat.

Așadar, puterea divină a arătat chiar pentru mulți alții că așa este, prin dovezile lucrurilor însele. Căci unii aflați în situații grele sau în primejdii de neînălăturat, alții suferind de boli sau slăbiciuni necunoscute, rugîndu-se acolo lui Dumnezeu, au binemeritat

95. In mitologia romană, Vesta era socotită zeița protectoare a focului din cămin și a căminului în general. In mitologia greacă îi corespunde zeița Hestia.

96. Stadiu, măsură de lungime, varia între 147 și 192 m.

însănătoșirea. Dar ce minuni și cum s-au petrecut fiecare acolo, e lung de istorisit. Dar voi povesti cele întîmplate lui Aquilin, un cunoscut al meu și coleg în procesele judecate în for, unele auzite de la el, unele cunoscute chiar de, mine. Chinuit de o febră mistuitoare provocată de o fiere roșie (evidentă prin culoarea roșie), medicii i-au dat, când era însetat, un pahar, al cărui (conținut) l-a vomat; imediat după ce a vomat, fierea răspîndită a colorat pielea feței lui cu o culoare asemănătoare ei. Și orice mînca sau bea, voma. După ce a îndurat acestea multă vreme și nici un aliment nu-l ajuta să se hrănească, nu a mai avut încredere nici în știința medicilor ; și când era aproape pe moarte, le-a poruncit alor săi ,să-l ducă la locul acela :

crezînd că fie că va muri acolo, fie că va scăpa de boală. În timpul nopții puterea divină s-a arătat celui care zăcea și l-a învățat că orice ar mânca, să combine în așa fel băutura, ca să fie făcută din piper și vin și miere. Făcînd așa, a scăpat de boală ; desigur, cu rațiunea medicinei, dar medicilor li se pare că este contraindicat să prescrii celor bolnavi de fiere băuturi calde.

Am auzit și despre un bărbat, Probian, oare avea în palat o armată de medici, fiind imobilizat de o suferință cumplită de podagră și a scăpat de dureri tot acolo ; i s-a arătat și lui în chip minunat sfînta vedenie (An. 339). Și pentru că era încă păgîn, s-a făcut după aceea creștin, și-și păstrează și acum credința. Totuși nu voia să se închine cauzei care i-a adus deplina mîntuire, adică prea sfintei Cruci. Puterea divină arătîndu-se aceluia care avea această idee, i-a arătat semnul crucii, care era așezată în altarul aceleiași biserici.

Și a făcut cunoscut că, de cînd a fost răstignit Hristos, toate cele care au fost făcute spre folosul neamului omenesc, poate în afară doar de virtutea de a adora crucea, nu au fost înfăptuite nici de îngerii cei sfinți, nici de oamenii cei evlavioși. (Sozomen, I, 2).

CAPITOLUL XX

DESPRE DĂRIMAREA TEMPLELOR

În timp ce popoarele și orașele se alăturau religiei creștine, ceilalți, care se temeau ca fiilor și soțiilor lor să nu li se îndeplinească ceva rău dacă s-ar împotrivi, nu aveau liniște. Lipsiți de adăpostul mulțimii de temple, slujitorii și preoții au predat statuile de mare preț pe care le aveau la ei, și pe cele care se numeau fulgerele lui Jupiter. Și le aduceau chiar ei din locurile ascunse ale templelor sau de la intrarea lor, așa că cele care înainte erau la ei, fără să fie văzute și erau știute numai de, preoți, au ajuns să fie disprețuite de toți. Dar unele statui și portrete făcute din materiale prețioase au fost topite în foc și depuse în tezaurul statului. Însă cele care erau executate artistic din bronz au fost transportate la Constantinopol pentru a-1 împodobi (An. 335), dăinuind pînă astăzi, așezate în locuri publice, și în piețe, în circuri și în locuințele (împăratului), ca ale Phythiei, preoteasa lui Apolo, și în muzeele de pe Helicon, și oracolele din Delphi. Au fost jefuite templele lui Ianus, altele au fost lăsate fără acoperiș, iar altele, lăsate în părăsire, au ajuns în stare de mizerie și ruină. Atunci s-au ruinat și au fost aproape dărîmate templul lui Esculap în Egeea Ciliciei și templul lui Venus din Afaci, lîngă muntele Liban și lîngă fluviul Adonis ; și unul și altul erau vestite la ei. În templul acela cu care se făleau cei din Egeea, erau vindecați cei care aveau o suferință

a trupului, arătîndu-li-se noaptea un spirit care îi vindeca. Iar la Afaci, printr-o invocare într-o zi anumită, un foc strălucind ca o stea se pierdea pe dată de pe culmea muntelui Liban în apropierea fluviului, despre care spuneau că este Venus. (Sozomen, II, 4).

CAPITOLUL XXI

DESPRE CONVERTIREA BARBARILOR

Între timp, fiindcă o mulțime de neamuri trecuseră din Tracia în Asia și unii barbari din alte părți se agitau împotriva romanilor, mulți dintre preoții lui Hristos erau captivi împreună cu ei. Și cum aceștia îi vindecau pe bolnavi, și alungau spiritele numai pronunțînd numele lui Hristos, și invocau pe Fiul lui Dumnezeu, și mai și meditau la lume și viață într-o comuniune desăvîrșită, barbarii au admirat viața acestor bărbați, ca și lucrările lor. Și au crezut că bine gîndesc și că vor avea un Dumnezeu binevoitor dacă vor imita pe oamenii mai buni și, ca și ei, îl vor împăca pe Dumnezeu. Și alegîndu-și singuri dintre ei conducători pentru a-i îndruma, primeau învățătura și se botezau și apoi se duceau în grabă în biserici. (Sozomen, II, 5).

CAPITOLUL XXII

EUSEBIE DIN NICOMIDIA A ATACAT EPISCOPATUL DIN CONSTANTINOPOL ; SCRISOAREA LUI CONSTANTIN ÎMPOTRIVA ACELUIA

Apărătorii ticăloșiei lui Arie nu au părăsit sinodul. Aceia care, pentru el, și-au dat mîna într-o mărturisire a credinței, au imitat după aceea purtările lupilor. Căci după ce prea sfîntul Alexandru, care în cu-vîntările lui a tunat împotriva lui Arie, Alexandru deci, episcopul Bizanțului, căci așa se numea atunci Constantinopolul, a trecut într-o viață mai bună, Eusebie, apărătorul necredinței, nesocotind regulile pe care cu puțin înainte de consfințire și el împreună cu ceilalți episcopi, părăsind la repezeală Nicomidia a uzurpat scaunul constantinopolitan, deși se comunicaseră peste tot regulile că episcopii și preoții nu au voie să treacă diratr-un oraș în altul. Dar nu e de mirare că unii care se înverșunează astfel împotriva dumnezeirii Celui Unul Născut nesocotesc cu nesăbuință și alte legi. Căci nu numai atunci a făcut acest lucru neobișnuit dar și altădată a săvîrșit ceva asemănător. Acesta, pe cînd era episcop în Berit, a trecut degrabă în Nicomidia și în cele din urmă, după Sinod, a fost alungat din acea nebunie a impietății date pe față și, odată cu el, și Teogonie din Niceea.

Acest lucru l-a făcut cunoscut în scrisoare împăratul Constantin. Iar eu m-am gândit să intercalez în această lucrare sfârșitul acestei scrisori : «Cine este acesta care învață astfel pe poporul nevinovat ? Eusebie este de o cruzime de tiran. Să se știe pretutindeni faptul că este protejatul unui tiran — ceea ce este evident din multe lucruri. Acest lucru este dovada morții episcopilor de bună credință ; acest lucru îl strigă pe față și persecutarea de mare cruzime a creștinilor. Acum nu spun nimic despre injuriile aduse mie, prin care atunci când cea mai mare parte dintre adversari discutau despre uneltire, acesta avea ochii ațintiți împotriva mea. Un singur lucru i-a lipsit — că nu a oferit tiranului și un sacerdoțiu înarmat. Dar să nu creadă cineva că sînt mai puțin pregătit pentru dovedirea acestora. Judecata este cunoscută, fiindcă se știe că preoții și diaconii care l-au urmat pe Eusebie au fost prinși de mine. Dar trec și peste acele lucruri care acum sînt cunoscute nu pentru indignarea stărnită, ci pentru tulburarea lor dovedită de mine. Singura grijă, după mine, este să observ că voi sînteți chemați să împărtașiți crima (aceasta). Căci din cauza dezbinării și răsturnării provocate de Eusebie, ați dobîndit o conștiință depărtată de adevăr. Dar însănătoșirea acestei situații nu va întârzia, dacă, alegînd acum un episcop credincios și integru, vă reîntoarceți la Dumnezeu. Fiindcă în prezent există în voi dorința (în această direcție), ar trebui să existe în voi și această reîntoarcere; și să cumpăniți în judecata voastră dacă Eusebie, prevenit, nu a venit cumva încoace (aici), cu cea mai ne bună pază a complicilor săi și nu a zdruncinat, fără pic de rușine, ordinea dreptății. Dar fiindcă despre pomenitul Eusebie se cade să vorbesc pe scurt în fața devotamentului vostru, ascultați. Răbdarea voastră vă amintește de sinodul ținut în orașul Niceea : acestui sinod i-am dovedit și eu cu cucernicie închinarea conștiinței mele, nevoind altceva decât să statornicesc buna înțelegere între toți și, în fața tuturor, să combat și să înlătur această discordie, care a avut obîrșia în trufia lui Arie din Alexandria, întărită prin dorința pervertită și funestă a lui Eusebie. Dar tocmai Eusebie, o dragii și prea iubiții mei, cu ce atentă cercetare credeți (fiindcă în conștiință era învins), cu cîtă neorînduială stăruia în minciuna declarată, trimițîndu-mi diverși care să mă roage pentru el, cerînd de la mine iertare ca nu cumva, dovedit pentru răul făcut, să fie lipsit de cinstire.

Martor mi-e Dumnezeu, Care să fie și în mine, și în dragostea voastră de bine. Căci și pe mine m-a tulburat și m-a luat prin surprindere acel pe care îl cunoașteți și voi. Atunci toate s-au petrecut așa cum le dorea el, fiindcă răul sălășluia în conștiința lui. Dar, ca să trec cu vederea celelalte rătăcirii ale lui, ascultați, vă rog, ce a făcut mai ales împreună cu Teogonie, părtaș al necredinței lui. Poruncisem să fie trimiși înapoi cîțiva din Alexandria care se îndepărtaseră de la credința noastră fiindcă cu slujirea lor aprindeau flăcările minții. Dar acești binevoitori și prea buni episcopi, pe care adevărul Sinodului îi păstra pentru penitență, nu numai că i-au primit pe aceia, i-au și găzduit la ei, dar au hotărît chiar să împărtășească voința de rău a lor. De aceea am hotărît să se ia aceste măsuri cu privire la acești nerecunoscători — să fie smulși și deportați într-un loc de exil îndepărtat. Acum e da datoria voastră să vă întoarceți la Dumnezeu, cu acea credință care întotdeauna se și cuvine să fie, și se cade să fie și să acționeze în voi. Căci noi ne bucurăm să avem episcopi curați, și drept-credincioși și îndurători. Dar dacă cineva îndrăznește cumva să încurajeze la amintirea lor nesănătoasă, sau la laudă, va fi de îndată reprimat în îndrăzneala sa, de intervenția slujitorului lui Dumnezeu, adică a mea. «Domnul să vă aibă în pază, prea iubiți frați». (Teodoret, I, 18 și 19).

CAPITOLUL XXIII

EUSEBIE OÎȘTIGĂ DIN NOU DE LA CONSTANTIN IERTAREA OBȚINUTĂ PENTRU ARIENI

Așadar, aceștia au fost și condamnați și alungați din oraș. Și în Nicomidia a fost hirotonit episcop Amfion (ed. f Appion), iar în Niceea, Chrestus. Dar începînd din nou prin uneltirile obișnuite și găsind că, prin minciuni, ar putea avea parte de clemența împăratului, au fost repuși și au recăpătat puterea de mai înainte. Căci Eusebie, cum am mai spus, a fost, în mod abuziv, întîistătător și la Constantinopol și, venind adesea la împărat, a dobîndit o mai mare părere de sine și, ciștigîndu-i încrederea prin convorbiri repetate, a statornicit represiuni crîncene împotriva apărătorilor adevărului. Dintru început a declarat că dorește scaunul Ierusalimului și, ca unul care are în vedere o foarte vestită operă de edificare, l-a prins în cursă pe împărat prin-tr-un plan bine întocmit. De aceea a fost trimis cu mult respect, iar împăratul i-a dăruit vehicule și alte compensări. Odată cu el a plecat

deci și Teogonie din Niceea, părtaș la toate sfaturile rele ale lui, așa cum am mai spus. (Teodoret, I, 20 și 21).

CAPITOLUL XXIV

PRIN CE ÎNȘELĂTORIE EUSTATIE DIN ANTIOHIA A FOST ÎNDEPĂRTAT DE LA EPISCOPAT ȘI TRIMIS ÎN EXIL ȘI CARE AU FOST CEI HIROTONIȚI DUPĂ EL

Venind apoi în Antiohia și arborînd o mască de prietenie, s-au făcut stăpîni printr-o nemaipomenită silnicie. Căci Eustatie, mare luptător pentru adevăr, i-a arătat o largă ospitalitate frățească. Cînd au ajuns la locurile sfinte și i-au văzut pe toți de acord, adică pe Eusebie din Cezareea, pe Patrofil din Scythopolis, pe Actie din Lida, pe Teodot din Laodiceea, și pe alții, care luaseră lepra lui Arie, le-au anunțat cele puse la cale și, împreună cu ei, au venit la Antiohia. Iar sosirea lor era prezentată sub un aspect lipsit de onoare ; însă ceea ce se punea la cale era un război al credinței. Căci negustorii (conducătorii) au venit la sinod (An. 331) întovărășind o femeie prostituată și îndemnînd ca cele spuse de ea să fie luate în seamă. Apoi, toți ceilalți fiind sfătuiți să plece, au introdus-o pe femeia de trei ori nenorocită. Iar ea, arătîndu-și copilul mic de la sîn, spunea că l-a conceput și l-a născut în urma concubinajului cu Eustatie, pe care îl tot numea nerușinat. El însă, conștient de calomnia ei atît de evidentă, a dat poruncă să se prezinte cei care au cunoștință de acest fapt. Și pentru că ea spunea că nu are nici un martor pentru acuzare, judecători prea drepți i-au cerut să jure. Bineînțeles că legea susține cu tărie (Deut. 19, 15) că cele afirmate trebuie sprijinite de doi sau trei martori, pentru a fi crezute adevărate ; iar Apostolul (*1 Tim. 5, 19*) învață să nu fie primită pîra (acuzăția) împotriva unui preot, decît dacă e făcută cu doi sau trei martori. Dar aceștia, disprețuind legile sfinte, au primit acuzația fără martori adusă împotriva unui asemenea bărbat. După ce femeia aceea a depus jurămînt a adăugat că acel copil e rodul concubinajului cu Eustatie. Și atunci, ca niște iubitori ai adevărului, aceștia au dat un decret împotriva bărbatului adulter ; unii aduceau pe față reclamații împotriva episcopilor (deoarece erau de față mulți și se împotriveau, în numele învățăturilor apostolice, și nu știau nicicum cele puse la cale) și laudau pe marele Eustatie,

împiedicînd aplicarea decretului nedrept al acelor. După ce s-a înfăptuit aceasta, cei care au pregătit această faptă au plecat de îndată la împărat și l-au convins că pîra a fost adevărată și dreaptă sentința (contra) lui Eustatie, care au pus să fie izgonit, ca tiran și bărbat adulter, el, (care era) încarnarea evlaviei și chipul curăției. Iar el a fost dus prin Tracia la orașul Iliriei. Iar aceia au hirotonit în locul lui pe Eulalie.

La scurtă vreme, în timp ce acesta încă trăia, aceia au vrut să-l mute acolo pe Eusebie din Palestina ; dar pentru că Eusebie s-a ferit de mutare și împăratul a interzis-o, l-au numit pe Eufronie. La un an și cîteva luni acesta a murit, fiind episcop, și (ei) au transmis episcopatul acelei Biserici lui Placit. Însă toți aceștia au ținut ascunsă ciuma lui Arie. Și aceasta pentru că mulți dintre cei care trăiau în credință, și dintre preoți, și dintre ceilalți, părăsind comunitățile bisericești, se adunau tocmai la ei. Pe aceștia toți îi numeau susținătorii lui Eustatie, fiindcă după plecarea lui, se adunau de o parte. Iar femeia aceea de trei ori nenorocită, pradă suferinței unei boli nemiloase, a dat pe față înșelăciunea ; și a mai dezvăluit și acea ticluire a tragediei, făcînd cunoscute cele care păreau pregătite nu de doi sau de trei, ci de foarte mulți preoți. Căci se spune că ea s-a învoit pe bani să aducă acea calomnie. Iar jurămîntul nu a fost cu totul fals, deoarece acel copil despre care a jurat era fiul unuia numit Eustatie, meșter fierar. (Teodoret, I, 21).

**DESPRE DIVIZAREA POPORULUI DIN ANTIOHIA DIN PRICINA
LUI EUSTATIE**

Atunci a izbucnit în Antiohia o adevărată răscoală în urma depunerii lui Eustatie, și după aceea s-a ajuns la un foc atât de mare cu privire la alegerile episcopului, încît a pierit aproape toată cetatea, poporul împărțindu-se în două părți. Unii se îndreptau spre Antiohia ca să-l transporte pe Eusebie în Palestina, alții se străduiau să-l readucă pe Eustatie. De fiecare parte era și poporul din oraș, dar și mîna armată și toți se agitau ca împotriva dușmanilor, încît s-ar fi ajuns poate, la arme, dacă nu i-ar fi ținut în frîu teama de Dumnezeu și de conducători. Căci împăratul a potolit răscoala prin scrisorile sale. Eusebie însă a refuzat și s-a retras în Palestina ; admirînd această hotă-rîre, împăratul i-a scris, lăudînd propunerea și declarîndu-l fericit și că e demn să fie ales episcop nu al unui singur oraș, ci al lumii întregi.

De altfel se spune că scaunul Bisericii din Antiohia a fost vacant timp de opt ani. La urmă a fost numit Eufronie, prin strădania dușmanilor credinței niceene. Așadar acestea fiind expuse în acest volum conform rînduielilor bisericesti, e timpul să fie puse în ordine cărții© care urmează. (Socrate, I, 18).

CARTEA A III-A

CAPITOLUL I

DESPRE CONVERTIREA NEAMURILOR DE INDIENI ȘI DE PERȘI

In vremea credinciosului împărat Constantin au primit învățături elementare creștine și neamurile de indieni și cele din Iberia (Georgia). Am auzit însă că și armenii tot atunci au devenit creștini. Căci se zice că Tiridate, regele de atunci al acestui neam, în urma unui semn minunat al lui Dumnezeu, semn care a avut loc în preajma casei lui, s-a făcut creștin și totodată a poruncit ca toți cei supuși autorității lui să-și plece capul de asemenea lui Dumnezeu într-o singură învățătură. De acolo învățătura creștină a trecut și la alte neamuri vecine și s-a răspândit mult. La perși însă cred că începutul creștinismului a avut loc în timp ce unii dintre ei, venind la ostroini⁹⁷ și la armeni cu interese comerciale, cum obișnuiau, au stat de vorbă cu acei bărbați sfinți și au cunoscut virtuțile lor. (Sozomen II, 7).

CAPITOLUL II

CUM AU ACUZAT IUDEII PE CREȘTINII PERSANI; CINE, CÎȚI ȘI ÎN CE FEL AU PĂTIMIT EI ÎNTRE PERȘI

Cu trecerea timpului s-au înmulțit și au început să aibă biserici și preoți și alți slujitori. Nu puțin îi întrista acest lucru pe magi⁹⁸, cărora este știut că le-a fost încredințată dintru început religia perșilor, prin succesiunea generațiilor, ca unui trib sacerdotal. Acest lucru îi nemulțumea și pe iudei, dușmani oarecum naturali ai învățaturii creștine. De aceea l-au acuzat în fața lui Sapor⁹⁹, regele de atunci, pe Simion, arhiepiscopul Seleuciei și al orașelor din Ctesifon, în regatul persan, că ar fi prieten cu împăratul romanilor căruia îi dezvăluie interesele comerciale ale perșilor. Sapor, dînd crezare acestor abateri, în primul rînd i-a pedepsit pe creștini impunîndu-le biruri foarte mari

97. Locuitori ai provinciei Osrhoene, creată de Dioclețian în jumătatea de Sud a provinciei Mesopotamia, avînd capitala la Edessa.

98. Cunoscători în astrologie și conducători în religia lui Zoroastru.

99. Este vorba de regele perșilor Sapor II sau «cel Mare», din dinastia sasanidă, care a domnit între 310—370.

ca să-i recunoască pe cei mai mulți dintre ei, care au fost mai greu loviți de sărăcie ; și a adăugat în felul acesta, prin oameni cruzi, și